

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistola Pastoralis Illustrissimi Ac Reverendissimi Domini D. Humberti Guilielmi A Præcipiano, Archiepiscopi Mechliniensis

Precipiano, Humbert Guillaume de

Lovanii, [1692]

Caput XV. De Sigillo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39186

mittas, inquit, unquam ô Philothea, ut cor tuum diu maneat infectum peccato, cum remedium tam præsens & facile ad manum habeas.... Confitere humiliter & devotè singulis octiduis, & si fieri potest, toties quoties communicabis, etsi nullius peccati mortalis conscientia te remordeat. Etenim per Confessionem, quam institues non solum venialium, quæ confiteberis absolutionem, verum etiam ingens robur ad ea in posterum cavenda, ingens ad discernenda lumen, & abundantem gratiam ad reparanda damna omnia, quæ tibi attulerant, consequeris.

Apage igitur hesternum novorum hominum commentum, quasi sanctissimi viri nudam peccatorum expositionem Sacerdoti præscripserint faciendam consilii aut petendi remedii causa, parum solliciti, utrum semper subsequeretur absolutio nec ne. Neque necessaria Contritionis obtinendæ difficultatem nobis illi tantopere exaggerent. Salesium audiamus, cujus unius auctoritas nobis plurimorum instar est. *Quæris*, inquit ille, * quomodo contritionis tuæ actum exiguo tempore elicere possis? Dico tibi vix opus esse tempore, ut ritè eliciatur: cum tantum opus sit se coram Deo prosternere in Spiritu humilitatis & doloris, quod ipsum offenderis. Nam ut ait S. Augustinus § sive ad malum, sive ad bonum parvo momento animus commutatur.

CAPUT XV.

De sigillo.

REs ipsa postulat & populi sinistra quædam mussitantis suspicio, ut non nulla adjiciamus de sigillo, sive secreto Confessionis arctissime servando. Jam olim Concilium Lateranense de eo quædam unicè necessaria decrevit, quæ S. dein Carolus suis Statutis, (a) & 2. Mechliniensis Synodus † inseruit; videlicet, ut memnerit unusquisque Confessionis sigillum strictissime servandum esse, etiam sub pena depositionis a Sacerdotali Officio, & detractionis in arctum Monasterium ad agendam ibidem perpetuam Penitentiam, &c. Ita ut nullo casu violare illud liceat respectu nullo. Et profectò si ullubi Theologos severos esse convenit, hic oportet, & fieri hæcenus severi. Quæ sat justa decerni queat adversus Sigillifragos

* Collat 18. § Lib. 2. contra Cresconium cap. 9.

(a) Instruct. p. 2. c. 20 † Tit. 5. cap. 6.

fragos pœna, haud videmus. Adeo multa consequuntur ex hoc uno crimine mala. Si qui in hoc genere Ecclesiæ disciplinam, quæ semper hætenus facta est rigidior relaxare machinentur, quod vix induci possumus ut suspicemur, habeant illos ut capitales Sacramenti hujus hostes & exterminatores. Quis enim posthac ausit aperire animi ulcera soli Deo perspecta, si de Sacerdotis silentio & taciturnitate haud securus est? Si accersendum inde in caput suum grande malum non sine ratione formidat?

Scientiæ etiam ex Confessione acquisitæ nullus sit extra Confessionem usus, nisi consulto pœnitente ac largiente potestatem, quæ non nisi justis & necessariis de causis petenda est. Miramur hic nonnullos doctrinæ S. Caroli perpetuos admiratores præconesque assiduos, in ejus de hoc negotio sententiam non ire pedibus, sed effugia circumspicere, & pluribus incassum argutari, & nolle tam arctis vinculis constringi. Nos autem ut alibi, sic hic vestigia S. Caroli à vobis calcari volumus: ne temerè veniam à pœnitente extorqueant ad gravandum invidiâ & vero crimine tertium.

Ne facilè hic justas sibi causas fingant, cum Viro cætera probo impingendum crimen est, quod pœnitens probare non possit, undè uterque necessariò maculandus sit infamiâ; quod non potest non Sacramentum Pœnitentiæ reddere odiosum, ipsumque Confessarium objicere populi suffragiis, ut reum vel imprudentiæ summæ, vel malignitatis.

Denique ab omnibus illis religiosissimè abstineant, quæ Sacramentum istud tam necessarium nata sunt populo invivum facere: fatis multa occurrunt in eo dura, fatis multa ingentæ homini vel verecundiæ, vel superbiæ contraria, ut Sacerdotes ipsi non debeant injustum onus adjicere. Quod si qui facere certum habent, magnopere pertimescendum est, ne multi tædio victi in mediis Oceani vitæ hujus fluctibus interire malint, quam tanto cum labore ad tabulam adnatam, à qua fortè dejecti sint illius ipsius injuriâ, qui statutus ad hoc est divinitus, ut manum naufragantibus commodet, in portumque deducat.